

KLUBOVNÍ HLASATEL

Zpravodaj pro kluby, oddíly a stopaře

č. 8 / 2007

Ahoj kamarádi!

Tábory jsou za námi a tak si můžeme opět dovolit vydat táborový speciál, který tentokrát nejenže přináší táborové reportáže, ale také některé pravidelné rubriky. Co v tomhle čísle určitě nenajdete, je dlouhodobá hra. Ta se totiž rozběhne až 1. října, a už teď vám můžeme prozradit, že se podíváte do nekonečných vesmírných prostorů. Takže zatím si nostalgicky zavzpomínejte nad reportážemi a těšete se na extra velkou porci dlouhodobkových úkolů v čísle příštím!

KLUBAŘSKÝ SLOVNÍČEK

MORSEOVA ABECEDA

viz

M-O

MÁDL MILAN

Jedna z vůdčích postav velké pedagogické hry (viz samostatné heslo).

MH Mladý hlasatel

- viz heslo Mladý hlasatel.

MÍSTA KLUBOVNÍ

Viz heslo klubovní místa.

MLADÝ HLASATEL

Časopis pro mládež vycházel od 7.9.1935 do 17.5.1941, kdy byl zakázán fašistickou vládou. Již v roce 1935 zde nastupuje jakožto zaměstnanec nakladatelsví Melantrich Jaroslav Foglar - Jestřáb do pozice redaktora, 8.5.1937 zde zveřejňuje výzvu k zakládání čtenářských klubů (KMH), kterých do zákazu časopisu vzniklo přes 24600. 17.11.1938 vychází na zadní stránce MH poprvé kreslený komiks J. Foglara a J. Fishera Rychlé šípky, který nakonec časopis přežil (viz samostatné heslo). Nejvýznamnějšími spolupracovníky J. Foglara v MH byli Karel Bureš a Jan Fischer.

heslo Morseovka.

MORSEOVKA Morseovka (dále jen mors.), je speciální abeceda, která kóduje znaky latinské abecedy a číslice za pomoci krátkých a dlouhých signálů (teček a čárek), sloužící ke komunikaci na dlouhé vzdálenosti. Dříve se mors. používala k vysílání a příjmu zpráv telegrafem, dnes má význam v amatérské radiotelegrafii. Mors. se hojně užívá k šifrování zpráv při táborových či klubovních hrách. Kódovanou abecedu vymyslel na konci na konci 19. století americký fyzik Samuel Finlay Breese Morse (1791–1872), který ji v roce 1844 vyzkoušel při prvním telegrafickém spojení mezi Washingtonem a Baltimorem. V roce 1918 byla mors. abeceda zdokonalena.

NÁZVY KLUBOVNÍ

Viz

heslo klubovní názvy.

NEMO

Miroslav Hrabínek, jedna z vůdčích postav velké pedagogické hry (viz samostatné heslo).

OK Olympijský klub - typ klubu při časopisu Bobří stopou od začátku 21. století, jeho členové se zaměřují na sport.

Připravil Čáp.

Klubovní hlasatel - zpravodaj pro kluby, oddíly a stopaře. Číslo speciální táborové č.8, vyšlo 4.9.2007. Šéfredaktorka: Adéla Vožechová-Bublina. Spoluvytvářeli: Vojtěch Hanuš-Vojta, Jiří Kalina-Čáp, T. Král - Stopař, Josef Bláha - Řešetlák, Lucie Černohousová - Dudla, Lenka Schormová - Čmelda, Jarda Šimon - Turlogh, Renata Chloupková - Renča, Ondřej Herzán - Ondera, a také soutěživé kluby a stopaři. Foto na titulní straně z tábora na Pikárci. Vydává Sdružení přátel Jaroslava Foglara, pošt. schránka 245, Brno 658 45, spj@spjf.cz, klubovni.hlasatel@spjf.cz. Pro kluby zdarma. Sestaveno v Brně, tiskne a rozšiřuje SPJF.

KLUBOVNÍ STRÁNKA

333. KBS (I) Tajemná kočka, Prostějov

Ahoj! Hlásí se 333. KBS (I) Tajemná kočka. Už dlouho jsme vám nic nenapsali (tuším, že naposled to byl poslední postup na mapě staré továrny z dlouhodobky Perpetuum). Nebylo to kvůli nečinnosti, ale spíš kvůli tomu, že se to nikomu nechtělo psát. Tak tedy začneme od začátku.

Červen 2007

Tento měsíc jsme si udělali uzlové zkoušky. Jako ocenění byly diplomy - zlatý, stříbrný, bronzový. Abychom získali zlatý diplom, musíme zvládnout navázat 11 uzlů za 3 min, na získání stříbrného je třeba 9 uzlů za 3 min a bronzové ocenění vyžaduje 7 uzlů taktéž za 3 min. A dopadlo to takhle:

Terka - zlatý diplom

Anča - stříbrný diplom

Mýša Šiša - zlatý diplom

Janča - bronzový diplom

Diplomy zatím visí na stěně, ale brzy budou vlepeny do klubovní kroniky. Taky nám přišel pamětní list a ceny za 4. místo v Perpetuu. Měli jsme z toho velkou radost. Listinu jsme nalepili na velký barevný papír a pověsili na stěnu. Původně jsme chtěli rámeček udělat z ručně dělaného papíru, ale nápad tajně si vypůjčit síto na mouku Jančiné babičky jsme raději zavrhlí a bez síta to bohužel nejde. Ale i na tom normálním papíru to vypadá dobře :-). Poslední tři předprázdninové schůzky jsme věnovali lovení bobříka míření. Ulovila ho jen

Terka (a to hned na první pokus!). Janča si ještě ulovila bobříka síly - všichni ji obdivujeme, nikdo z nás by neudělal ani jeden shyb!

Červenec 2007

První dva týdny jsme byli všichni kromě Aničky na táboře, takže se nic nedělo. Další týden jsme se všichni sešli a Terka vymyslela novou klubovní dlouhodobou hru Orient Express. Cílem hry je nasbírat co nejvíc valounů zlata, které se nacházejí na různých políčkách ve čtyřech tabulkách A, B, C a D. Terka

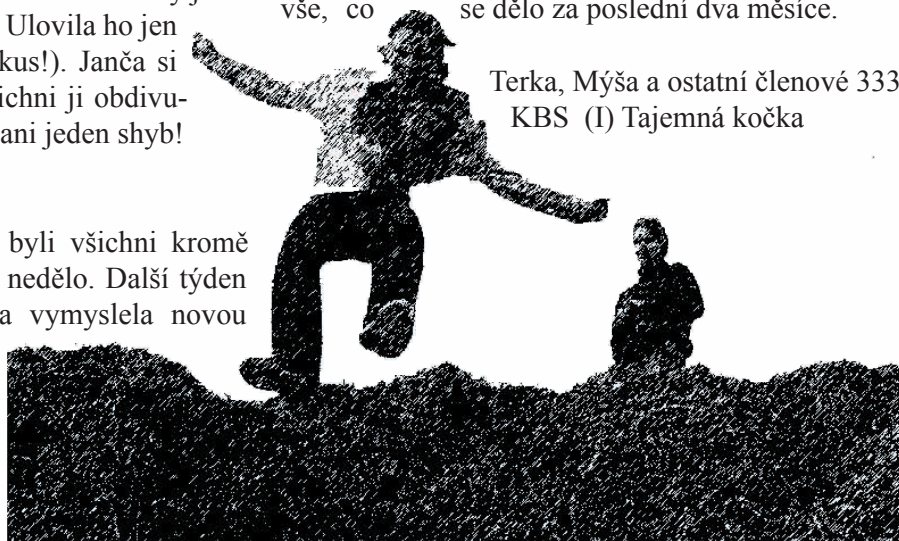
zná polohy valounů. Hráči získávají body např. za vítězství ve hrách, dopisování kroniky, docházka, úklid klubovny atd. Za 5 bodů mohou nastoupit na vlak (1), (2) nebo (3) (v každém je jiný počet nápověd = prozrazená políčka se zlatem). Potom mohou kupovat políčka v tabulce A. V tabulce je 49 políček a mají 10 pokusů. Pokud chce hráč hledat v tabulce B, musí nasbírat 5 dalších bodů, vybrat i číslo vlaku a tipovat políčka. Nikdo neví, kolik je v každé tabulce valounů. Hra končí, až bude nalezeno všechno zlato. Zatím ještě nikdo nenašel ani jeden valoun.

Jeden den jsme zašli do našeho prostějovského, rok starého, aquaparku, ve kterém jsme ještě nebyli. Bylo to super a všichni jsme si ulovili bobříka plavce. Akorát jsme si všichni spálili záda.

Ve čtvrtek jsme šli do knihovny na Pizza kvíz. Kdo nejdříve vyluští křížovku, vyhraje Pizzu. My jsme ji dokonce i vyhráli.

V sobotu jsme šli na Hlouček hrát nějaké bojovky, ale bylo strašné vedro a tak jsme brzo přešli ke hře Polejvačka (při této hře má hráč na hlavě misku s vodou a snaží se, aby soupeřova miska spadla a polila ho). V neděli jsme trénovali na bobříka mrštnosti. Skákali jsme do písku. Neúčastnila se jen Anička, která odjela na dovču. Měli jsme jen metrový metr a tak jsme ho měli nastavený až od třetího metru. Mýša tuto hranici nikdy nepřekonal. Janča skočila maximálně 310 cm (potřebuje 340 cm) a Terka skočila 330 cm (potřebuje 380 cm). Takže se bobřík nikomu nepovedl, ale doufáme, že se brzo vytrénujeme. V pondělí jsme se rozhodli, že si vyrobíme totem. Našli jsme si špalek, osekali nepotřebné větve a pustili se do loupání kůry. Zprvu to šlo hodně ztěžka, ale pak to bylo lehčí. Večer pak odjela Janča a v úterý Terka s Mýšou. Tak to je asi vše, co se dělo za poslední dva měsíce.

Terka, Mýša a ostatní členové 333.
KBS (I) Tajemná kočka

Tábor 13 Jestřábích per

u
A že to
o tom se pod
Želvy, Ládi
táborníků...

Stejně jako v předchozích letech, i letos se konal na louce pod vzrostlými smrky rybníka Kuchyně tábor. Nebyl tábor ledajaký, vedením Rolfa, Sokiho, a Dudly přesvědčilo 18

Jelikož krátce před začátkem tábora uplynulo 100 let od narození Jaroslava Foglara – Jestřába, chtěli jsme toto výročí nějak důstojně připomenout. A jak lépe vzpomenout památku člověka, který se celý život věnoval práci s dětmi a jejich výchově, než formou her inspirovaných jeho knihami? Každý den se táborníci probudili v jiném příběhu. No řekněte, komu se poštěstí přenést se na chvíli do děje knížek Poklad Černého delfína, Hoši od Bobří řeky, Chata v Jezerní kotlině, Modrá rokle, Dobrodružství v Zemi nikoho, Pod junáckou vlajkou, Devadesátka pokračuje, Tajemná Řásnovka, Přistav volá, Tábor smůly, Když duben přichází, Boj o první místo, Historie Svorné sedmy nebo Závod o Modřínový srub? A co se při tom užije legrace! Názvy skupinek byly rovněž inspirovány Foglarovou tvorbou, tedy Zelené příšery, Žlutý kvítek a Modré šípky. Táborníci hráli s nadšením, jak by také ne, když za každé dílčí vítězství ve hře

se mohli vy-

kteřého

Také

t e n ,

losovat bobříka,

si pak ulovili!

j sme občas

losovali Roye:

kdo si vytáhl

lístek s ná-

pisem Roy, měl se chovat tak, aby se co nejvíce přiblížil tomuto ideálu. Tedy být čestný, pracovitý, ochotný... Nutno dodat, že i ostatní se chovali jako Royové, takže někdy bylo opravdu těžké poznat, kdo je tím pravým. A to je dobře, o to přece jde :)

Tábor, to ale nejsou jen hry, zpívání u táborového ohně či koupání v rybníce. Je to také spousta práce - služba musí zvládat hlídky, vozit nákup, vodu pitnou i užitkovou, připravuje dřevo, myje nádobí, píše kroniku... Letos navíc v neskutečně vysokých teplotách.

V průběhu tábora se účastníci krom jiného na chvíli vcítili do rolí vontů v křivolakých stínadelských uličkách Velkého Meziříčí, navštívili Sluneční zátoku i Jezerní kotlinu, vykoupali se v křišťálově čisté vodě zatopeného lomu. Po dlouhé strastiplné závěrečné cestě a po noci ve dřevníku (za burácení hromů a šlehání blesků) byla prohlídka hradu Lipnice nad Sázavou milým zpestřením a zážitkem.

Těch 13 táborových dní uteklo jako voda, při svitu závěrečného táborového ohně jsme si vychutnali poslední společné chvíle a já doufám, že nejen mě, ale i ostatní hrál u srdce dobrý pocit. Chci poděkovat všem zúčastněným za to, že byli jací byli, protože byli skvělí! Takže díky – Any, Kát'o, Margi, Pony. Díky – Anakine, Čipe, Dane, Davide, Karle, Kubo, Lukáši, Matěji, Ohni, Petře, Přemo, Šafránku, Topiku, Vánočko. Díky kluci z vedení. A za rok? Kdo ví... Třeba se zase na Pikárci sejdem abychom prožili svá malá velká dobrodružství!

Napsala Dudlice.

VÝVĚSKA AKCÍ

Vyražte s
klubem do přírody,
podzim je přece tak
barevný!

SPLOUVÁNÍ CHVOJNICE A OSLAVY

19. - 21.10.2007

Za příznivých hydrologických podmínek vás Jihomoravská pobočka SPJF zve na splouvání říčky Chvojnice, na které ve mj. 20. letech tábořil Jestřábův oddíl - pražská Dvojka. Pokud bude málo vody, ponoříme pádla do vod vedlejší řeky Oslavy. Pokud vyschne i Oslava, bude

připraven podzimní vandr po Vysočině, spojený s hledáním

legendárního tábořiště. Pro všechny od 14 let.

Zveme všechny kamarády, přátele a příznivce na 16. a 3. výroční oheň adamovských klubů 143. KBS (I) Orion a 288. KBS (I) Eridan, který vzplane na blíže neurčeném místě v Jihomoravském kraji o víkendu 21. - 23. září. Na pátek je pro všechny připravena dobrodružná zážitková hra ve stylu výsadkářů z 2. světové války, která vás zavede až na místo, kde se v lese ukrývá partizánská skupina. První kontakt je možno uskutečnit v pátek od 15.00 do 19.00 na Římském náměstí v Brně. Poznávací znamení je modrá páska na rukávu.

PĚT LET S HALAHOJEM

27. - 30. 9. 2007 Jurenkova osada

Setkání všech účastníků víkendových akcí, táborů, čajoven, velké vzpomínání, promítání fotek a videa, úspěšné hry i novinky, táborák, slavnostní večer, koncerty, mše svatá, dobroty do břicha, největší lanové centrum v dějinách Halahojem, dárky a mnoho dalšího...

kontakt: oplatekv@atlas.cz

Průzkum staré továrny v Jenestrí, který prováděl klub Zatopená jeskyně, přinesl nakonec své ovoce. Klubu se podařilo složit ze sedmi nalezených dílů záhadný vynález. Poté co jej však donesli do výzkumného ústavu, bylo jim řečeno, že vynález je jako celek k ničemu...

Cože? K ničemu? To se nikomu nechtělo vůbec věřit. Zelenovlasý člen klubu Říša se dokonce vydal do továrny na vlastní pěst hledat osmý díl, který by tomu všemu dával smysl. Jenže už se z továrny nevrátil...

Tábor
Bobří
stopy

Tábor Perpetuum 07

6. července – 21. srpna

druhé, ten-
tokrát za
t é m ě ř
tropick-
ých ve-

Perpetuum se již podruhé konal v pěkném ukrytém údolí u malé obce Těšnov, tentokrát však se malým počtem táborníků a deštěm na uvítanou. Tyto zdánlivě nepříznivé okolnosti však nemohly v žádném případě zabránit tomu, aby se táborníci vžili do komiksových postav klubovních hrdinů a vydali se do zpustlé tovární krajiny hledat ztraceného kamaráda. Tovární krajina měla velice zvláštní hornatý terén, ve kterém se skrývala spousta zajímavých míst: opuštěné lomy, zarostlé koleje, rozpadlé zídky, protřzená přehrada či až příliš domodra zbarvené jezírko...

Za překonávání nástrah a překážek, které jim byly v této krajině nastraženy, dostávali táborníci každý den určitý počet centimetrů, za které se pak mohli pohybovat po modelu a hledat v něm nějaké stopy po Říšovi, jejich ztraceném kamarádu. Velikou atrakcí se stala tajemná postava v černém obleku, táborníky zvaná „Velký Dady“, která dnem i nocí bděla nad velkým modelem, na něhož bylo vyhrazeno celé jedno týpí.

Ovšem model nebyl tím jediným, co by táborníkům připomínalo téma tábora. Ti totiž prožili opravdová dobrodružství na dvou dvoudenních výpravách do okolí. Nejprve do pořádně mrazivých Jizerských hor k Protřzené přehradě, kdy noc přestáli v opuštěném baráku v osadě Jizerka, v jehož útrobách se skrývaly plechové nádoby s radioaktivními látkami. Po-

der, jejich cesta vedla do bývalého vojenského prostoru, kde je čekal průzkum opravdové tajemné továrny, jejíž žilami stále ještě kolovala neznámá kyselina. To však stále ještě nebylo všechno. Do vojenského prostoru se všichni podívali ještě jednou, a to při závěrečné honbě za Říšou, který se, ovlivněn vynálezem, choval velmi podivně, jako by se sám nechtěl dát nechat objevit. Cesta to byla nejen plná pozoruhodných míst, která nemálo připomínala některá „modelová“ zákoutí, ale také dosti náročná na odolnost a schopnosti táborníků, takže na samotný závěr cesty, do opuštěné zarostlé vesnice, kde se skrýval vynálezem ovlivněný Říša, se dos-

Spanilá jízda družinky Křivý komíny.

tala jen jedna družina, ačkoli jejich soupeři také nebyli daleko od cíle, když zbloudili na sotva viditelných lesních stezkách.

Patnáct dní tábora, přičemž první z nich byl věnován výročí 100letých nedožitých

Jestřábůvých narozenin, uběhlo jako každý rok zběsilým tempem o to spíš, že zdánlivě oprávněné obavy ze špatného počasí se nenaplnily (spíše byly problémy s počasím až příliš dobrým) a tak mohl program běžet na plné obrátky. Účastníci, jak se již pomalu stává dobrou tradicí, se ukázali být velmi schopnými táborníky překypující energií, kterou bylo občas třeba zchladit ponořením do odpadové či vsakovací jámy. Velikou atrakcí byl letos vzdýledový vodopádek, který se pro některé stal spíše zábavním vodním parkem, nežli každodenní zkouškou otužilosti. Nebylo to ale jediné místo, kde by mohli táborníci

v obzvláště vypečených dnech přičichnout k vodě. Oblíbeným letoviskem byla též požární nádrž v Dehtárech, přímo vybízející k vodním hrám, jako byly srnčí zápasy či vodní ringo a podobně. Na louce u nádrže se uskutečnily fotbalové zápasy letos opravdovými hvězdami nabitých týmů (domácí FC Šuntong Dehtáry a hostující FC Bivoj Cetenov).

Není možné opomenout taktéž vydání jednoho čísla bulvárního plátku Ajo, který přinesl opravdu ohromující zprávy ze soukromí nejen táborníků, ale také do té doby nepříliš pro-

slavených vedoucích.

Vzhledem k celkovému počtu všech živých bytostí obývajících louku pod Těšnovem, bylo rozhodnuto, že pravidelných služeb se chopí také vedoucí a noční hlídky budou rozděleny tak, že bude hlídat každý každou noc.

Jakkoli se to zdálo být náročné, hlídání tábora se stalo nakonec stejně rutinní činností jako

třeba mytí zubů (někteří brali hlídky patrně dokonce jako náhradu za ranní hygienu), nad kterou se nikdo nepozastavoval. K dobré náladě přispělo i to, že se tábor letos podařil uhlídat před nebezpečnými nájezdníky a podobnými živly.

Věcí, kterou se podařilo uskutečňovat přece jen lépe a pravidelněji než v dřívějších letech, bylo večerní posezení v týpí, kdy se mimo hraní na kytaru a předcítání z čerstvě napsaných kronik, četlo na pokračování z knihy Ocelové město od Julese Verna. Příjemné teplo od ohně však uspávalo většinu posluchačů natolik, že se v příběhu postupně

ztráceli, až se ztratili úplně. Kniha tak nakonec nebyla dočtena a byla udělena jako cena u závěrečného táborového ohně.

Nutno ještě poznamenat, že narozdíl od hubeného loňského roku, tentokrát táborníci neměli důvod ke vzpouře za vyšší příděly. Někteří si dokonce naoko stěžovali na příliš velký přísun potravy, ale na konci tábora, hledíce na baculaté tváře a vypasená bříska táborníků, nezbyvalo než konstatovat, že tábor proběhl úspěšně a ke spokojenosti všech zúčastněných.

Napsal Vojta.

Skalní schody na zřícenině Stohánek.

PERLIČKY Z TÁBORA U TĚŠNOVA

O tom, že na tábor opět přijeli táborníci přecpaní z domova vtipnou kaší, se můžete přesvědčit nejen z výňatků závěrečné ankety, ale také z článků táborového bulváru Ajo, který vytvořili sami táborníci.

VÝŇATKY Z TÁBOROVÉ ANKETY

CO JSTE ŘÍKALI NA JÍDLO A VAŘENÍ?

- VAŘENÍ DOBRÉ, AKORÁT MI VADILO, ŽE VEDOUcí TO NEODHADLI A POTOM SME TO MUSELI DOJíDAT
- JíDLO SUPER, HODNĚ SEM SE PŘEJíDAL, JEN TAK DÁL
- NĚCO SE MI ZAJEJ

JAKÝ BYL ZDRAVOTNÍK?

- HODNÝ ČLOVĚK
- NAPRD
- MOC MI JAKO ZDRAVOTNÍK NEPŘÍŠEL...

JE JERRY OPRAVDU TAKOVÝ TUP, JAK VYPADÁ?

- DŽERY JE TUP
- SAMOZŘEJMĚ, MOŽNÁ I VĚŠÍ
- MYSLÍM, ŽE ANO...

CO VÁM NA TÁBOŘE CHYBĚLO?

- MAMINKA, MATEŘSKÁ LÁSKA, VETŘELCI
- MOJE ZVÍRÁTKA
- MAMINKA, TATÍNEK

CO VÁM NA TÁBOŘE PŘEBÝVALO?

- HRÁCH

• ČÁP

• ROZCVÍČKY

CO SI MYSLÍTE O VEDENÍ?

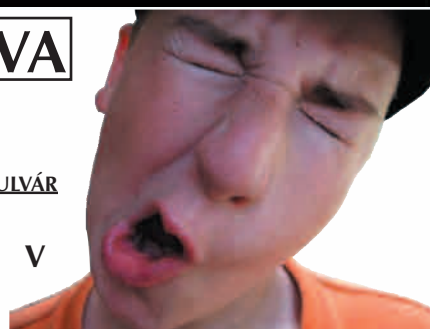
- HOLUB, LANSCHMIDT, KOKRŠPANĚL, BABČA
- FUJJ
- FAJN, NĚKDY SE JEN TROCHU VEDENÍ NEPODOBÁ

Vladimír Schmid, člen vedení tábora.

AJO TÁBOROVÝ BULVÁR

LÁSKA V TÁBOŘE A CO Z T O H O POŠLO

Jiří Valášek, účastník pouličních šarvátek.

VČERA VEČER (11.7.) JELI ČÁP A VOJTA PRO BUBLINU DO LIBERCE. ČÁP NETUŠIL CO SE SKRÝVÁ V KUFRU. KDYŽ DOJELI NA NÁDRAŽÍ (O 1H POZDĚJI), VOJTA VYTÁHL Z KUFRU KVĚTINY A POŽÁDAL BUBLINU O RUKU. KOŠEM MU NEDALA. ČÁP, KTERÝ ŘÍDIL, ŘEZAL ZATÁČKY, ABY SE SNOUBENCI POTLOUKLI A DNES SE VZTEKY OHOLIL!! BUBLINA I VOJTA DNES CELÝ DEN ZÁŘÍ ŠTĚTÍM. (WAPI)

POULIČNÍ BITKY V CENTRU TĚŠNOVA

TĚŠNOV (ZÁS). 11.7. ASI KOLEM POLEDNE SE V CENTRU MĚSTA TĚŠNOV DVA DOBRÍ PŘÁTELE JAN ŠTEIGER A JIŘÍ VALÁŠEK SE ZAČALI NAJEDNOU PRÁT ZŘEJMĚ Z OSOBNÍCH DŮVODŮ. CELÁ RVAČKA TRVALA ASI 30 MINUT. ŠKODA BYLA VYČÍSLENA NA 50 KČ A TO ZA TRIČKO BRASIL JANA ŠTEIGERA, KTERÝ ŘEKL, ŽE HO DARUJE ROMSKÉ MENŠINĚ. 20 MINUT PO RVAČCE ŠLI OBA SPOLEČNĚ CVIČIT JAKO AKVABELY.

Vybral Vojta.

Jakub Jeřábek ještě před vykrmením

TÁBOR NADĚJE 2007

Jdu po značce, cesta se klikatí polem a najednou mizí mezi stromy. A právě tam začíná jiný svět. Stojím na louce a přede mnou stojí v půlkruhu tee-pee a mezi nimi běhají malí indiáni. Je to jak z nějakého filmu...

Ano, naše letošní tábořiště na Šavanské planině bylo pohádkové, dobře ukryté zrakům lidí, ale přece jen ne až tak daleko od civilizace.

Protože jsme oddíl indiánský, letošní tábor nám dal prostor si vyzkoušet mnoho z indiánských řemesel. Kluci korálkovali náramky a rozety, vyráběli vlastní lžičky a hrníčky z přírodních materiálů a měli příležitost si vyzkoušet i práci se surovou kůží.

Samozřejmě byly také indiánské hry, kromě dobře známého lakrosu i shinny – indiánský hokej či papoahakapiu, hra, která prověří obratnost a rychlost. Nechyběla ani lukostřelba, hod diskem a další sporty. No...nečekaně u kluků jednoznačně vítězil fotbal.

Každý bojovník měl možnost si splnit některé z Orlich per či Mistrovství lesní moudrosti.

A s i nejzajímavější událostí tábo-

ra bylo iksuyapi(put'ák). Vyrazili jsme totiž k dělostřelecké tvrzi Boudě – jedné z největších pevností Československého opevnění a cestou jsme si prohlédli i menší pevnůstky. Prolezli jsme, co se dalo a večer řádně unavení si v lese u ohničku vařili jídlo a sdělovali zážitky.

Jedním z tradičních podniků tábora je Tvrďárna – hra hlavně pro starší kluky, která má prokázat, jak jsou schopní, obratní i vytrvalí, ale hlavně dává možnost si vyzkoušet mnoho nových věcí – letos to byla například výroba bubnu.

Pro několik kluků to byl jejich první tábor a tak měli možnost si vyzkoušet jak horko indiánské sauny, tak i noční hlídky, na nichž byla opravdu vlezlá zima. Počasí nebylo sice úplně prvotřídní, ale oproti minulým létům to byla naprostá pohoda.

Celý tábor byl zakončen devatenáctým sněmem, kde si kluci nechali udělit svá orlí pera i mistrovství a někteří dokonce postoupili po Setonově hoře zase blíž k vrcholku. Tento sněm byl také velmi důležitý pro další cestu Hvězdy Severu, neboť se zde vyřešily otázky, které nás snad posunou dále.

A co závěrem? Snad za vše mluví letošní, trošku netradiční název tábora – tábor Naděje. A já věřím, že opravdu byl nadějí pro lepší zítřky oddílu.

Reportáž z tábora Hvězdy severu napsala
Čmelda.

Klub Ostrých šavlí Havířov měl letošní, celkově již čtvrtý klubový tábor v oblasti Suchdolu nad Lužnicí, Chlumu u Třeboně, apod. Říká se tam tomu Vitorazsko...

Cesta vlakem na místo byla velmi dlouhá, jelikož jsme vyjeli v osm hodin a na místě samém, tedy na vlakové zastávce Majdalena jsme byli až kolem šesté hodiny večerní... Původně jsme chtěli hned po příjezdu navštívit jez Pilař, (nejpověstnější a nejnebezpečnější jez na českých a moravských řekách a to především pro vodáky), ovšem cesta k němu se poněkud protáhla... a i když jsme k němu nakonec dorazili, vcelku se dá říct, že nás zklamal neboť vody bylo málo a přes jez doslova kapalo několik tenkých pramínků vody, takže na pohled nic moc.

Pak se stalo naší hlavní starostí najít nějaké vhodné tábořiště na první nocleh tábora, což začínalo být velmi akutní neboť nad našimi hlavami obloha nevypadala příliš mile. Šli jsme po břehu, kolem veliké vodní nádrže zvané Cep, ze které se teží zvláštními plošinami a bagry písek. Úzká vozová cesta a kolem ní poměrně hustý podrost však nebyly zrovna nejvhodnějšími místy k táboření... Náhle se však z nebes spustil hustý liják a my jsme počali rychle stavět stany k nouzovému táboření. Místo to bylo pochybné a stejně jsme dost zmokli a bohužel i věci, než jsme stany v průběhu asi 3 či 4 minut dostavěli. Pak jsme zalezli dovnitř a spali až do rána. Ráno jsme pokračovali kolem Cepu. Krajina se nám líbila, všude borovice a borovice a písek a voda. Když jsme posléze došli na konec Cepu, uviděli jsme nahrnutou zeminu asi do výšky šesti metrů a za ní dole úzká a dlouhá pláž, která lákala ke koupání... Tak jsme se oblíkli do plavek a seběhli po srázu zeminy k vodě. Dole byl krásný příjemný písčec a nádherná průzračná voda, do které jsme se hned vrhli. Jelikož byl nádherný slunečný, teplý den (mimořádně jeden z mála na tomto táboře), následující tři až čtyři hodiny jsme se ráchali ve vodě a vymýšleli různé vodní hry... K těmto kratochvílím jsme využili mimo jiné tři poměrně mohutné špalky dřeva, naplavené u břehu. Obloha modrá, voda

příjemná a neskutečně čistá, kolem lesy borovic s přívětivou smolnou vůní, no prostě paráda... Jenom tábořit, tábořit se zde bohužel nedalo, jelikož zem všude kolem navršeného svahu byla extrémně hrbolatá. Proto byly později vysláni tři průzkumníci a to starší členové Alice, Karloz a přítel klubu a bývalý člen Štoki za účelem nalezení vhodného tábořiště. K tomuto účelu jim byly dle mapy určeny další dvě nádrže zvané příhodně Cep 1 a Cep 2. Průzkum se vrátil o něco více než za hodinu, s tím, že našli velmi příhodné tábořiště u Cepu 1, asi dva km odtud. Co se týče Cepu 2, sdělili, že tato oblast je příliš zaneřáděna těžkou technikou a průmyslem... Během našeho přesunu pěti průzkumníci ódy na Cep 1, že je to tam jak na Jadranu... A skutečně! Byla to velmi pěkná písčovina, poměrně veliká, i když asi desetkrát menší než Cep. Všude kolem ní písek až k vodě a kolem, jak jinak než borovicové a

březové hájky. Na rozdíl od Cepu zde bylo mnoho velmi vhodných tábořišť

TÁBOR OSTRÝCH ŠAVLÍ

2. - 7.8. 2007

a to již v nejbližším okolí nádrže. Proto jsme se utábořili a pádili opět do vody. Voda byla pořád

hodně čistá, i když na Cepu byla lepší. Kolem vody bylo několik skupinek lidí, většinou rodinky s dětmi. Po různých hrátkách ve vodě i na břehu (např. šiškové bitvě, stavbě a boření hradů z písku i dalších podobných kratochvílích jsme uvařili večeři a později jsme se všichni kromě patrona Jardy vydali se zavázanýma očima do terénu. Alice, která byla jediná bez šátku na očích, odvedla zbývající skupinu, tedy Přemka, Vojtu, Radka, Karloze a Štokiho dále od tábořiště. Postupně je rozmístila v terénu a všichni se v určenou dobu měli vydat zpět k našemu táboru. Jelikož se Alice v borovicích trochu zapletla, bylo to už pozdě večer a kvapem se již stmívalo, nebyli dotyční od tábořiště příliš daleko... Na druhou stranu to bylo dobře, protože po doběhu posledního z táborníků se nad námi rozpoutala docela fajn bouřka s efektními blesky a svěžím větrem. Takže jsme akorát zalezli do stanů a připravených spacáků (Bohužel jsme netušili, že dnešek byl skoro posledním krásným a teplým táborovým dnem).

Od druhého dne tábora jsme začali hrát hru "Dobrodružství v divočině". Byla to patronem připravená řada soutěží ke kterým čerpal inspiraci v knize "Hoši divočiny" od autora trampa Boba Hurikána. Názvy jednotlivých dobrodružství zněly: Zajatci Zlaté řeky, Zachránění, Odhad hodiny, Hořící dům, Výrobek zručnosti, Házení nožem, Zkouška hmatu, Sekyrkou na šišky, Zkouška sluchu, Orientace slepců, Země dobrého skutku. Jak už z některých názvů vyplývá, naše šestice táborníků měřila každý den své schopnosti v různých zálesáckých a podobných dovednostech. S přibývajícimi dny tábora hra gradovala a každodenních soutěží přibývalo.... Ale nyní se vraťme zpět, ke třetímu dni tábora. Tento byl nezvykle chladný a deštivý... A takové byly i další dny, až do předposledního. Dopoledne jsme se i přes chladné počasí koupali, za zmínku určitě stojí to, že nováček Radek, byť mu bylo v předešlých slunečných dnech opakovaně připomínáno, aby se namazal krémem, toto neučinil a pěkně se spálil. Takže táborová zdravotnice Tanid mu nejhorší spáleniny mazala záhadnou a voňavou mastičkou. Odpoledne byl zahájen další přesun a to na Tuštské pískovny. Vyslaný průzkum a to Alice, Štoki a Patron zjistil, že velká T.pískovna není moc čistá a je tam hafo rybářů, ta nejmenší

Malá pískovna byla skvělá... Krásné písčité

byla na soukromém pozemku a zceplena. Zato druhá, T. na

pláži, čistá voda a okolí s borovicovými lesíky optimálně vhodné na tábořiště. A protože se nám tady moc líbilo, zůstali jsme tady další dva dny. I přes studené deštivé počasí jsme se každý den myli a koupali. Když po večerech přšelo, hráli jsme Dračí doupě (PJ dělal Karloz), a zatímco Štoki, Patron a Tanid hráli šlechetně, zbylá trojka, Přema(ten hlavně), Vojta a Radek byli hamižní padouši. Nakonec jsme, ač neradi, opustili naše nádherné tábořiště a vydali se na další pouť. Měli jsme vybraných, dle mapy, možných pět hezkých tábořišť u pěti lesních rybníků. Bohužel obvyklý průzkum postupně zjistil, že ani na jednom místě není táboření vhodné. Lesní rybníky obklopovaly vždy mokřiny a bahno. Po ujití více než 20km(a to jsme původně chtěli dělat maximálně denní sedmi kilometrové přesuny), jsme se nakonec, již pozdě večer, značně utmáceni, byli nuceni utábořit na veřejném tábořišti u rybníka Hejtman. Naštěstí na rozdíl od okolních mastňáckých kempů toto tábořiště působilo vcelku tramským dojmem a bylo také výrazně levnější. Unavení jsme večer usnuli, jako když nás do vody hodí. Ráno předposledního dne tábora bylo charakterizováno nechutí většiny táborníků vyvíjet nějakou činnost(např. jít se okoupat do rybníku Hejtman), přestože už bylo zase krásně slunečno i když dost větrno... A to pěkně našťvali Patrona. Odpoledne následovala dohrávka táborové hry v řadě soutěží a patronovo soukromé vyhodnocení (oficiální si ponechal na vyhlášení až po táboře v klubovně). Večer jsme se naposledy přesunuli a to až k nádraží Majdalena, kde jsme přespali na nákladní rampě nedaleko stanice. Večer poslední dávka DD a zároveň pozorování poletujících netopýrů nad našimi hlavami. A ráno už jen dlouháááá jedenáctihodinová cesta vlakem domů, do Havířova. A tam už jen klubový oblíbený pokřik a KONEC!

Máme-li zhodnotit tento tábor, musíme pak vyzdvihnout činnost táborové zdravotnice a kuchařky Alice-Tanid, zásobovací činnost Jakuba-Štokiho a opět Alice, průzkumné výpravy již zmíněných a Karloze a Patrona, jakožto i jako táborové nosiče všechny již zmíněné osoby. Tohle všechno přispělo k zdárnému průběhu celého tábora.

Takže toť zatím vše, ahoj Jarda

Všichni jsme se sešli opět trochu netradičně mimo tábor a to na ostrově Krokodýlů, kde nás uvítal roztomilý pohádkový králíček. Úvodní hrou jsme se všichni zdárně dostali do pohádky a každý

následovaly taneční rozcvičky. Krom známého rock and rollu jsme pronikli třeba i do tajů tanců židovských nebo bojové capuery. Po rozcvičce jsme vždycky usměvaví a konečně probuzení

TÁBOR HALAHOJ I. - PANE, POJĎTE SI HRÁT

dostal do opatrovnictví jednu hračku. Poté nás už na Lavičkách přivítali dva medvědi z Kopidlna, kteří nás na tábor pozvali a kteří nám slíbili hry kulaté i hranaté, hry na něco i s něčím, hry na vodě i na souši a na slunci i v temných koutech, my tedy sebrali to naše hravé já a na Lavičky

pospíchali na snídani. Po ní následoval tradiční kruh ticha v táborových tričkách.

První táborové dopoledne jsme stavěli Babylónskou věž. Každý den po obědě nás v poledním klidu čekala série přednášek o hudbě, ta první byla o SKA. Odpoledne byla na programu pohodová

12. - 20. SRPNA LAVIČKY

přijeli. Začátek byl až překvapivě poklidný. Avšak hned večer se vše změnilo. Začal velký 24 hodinový šifrovací závod Hrou 2007 na motivy známého Tmou. Při této drsné hře plné odříkání a přemáhání jsme si mnozí šáhli úplně na dno našich psychických i fyzických sil. Závod nikdo nedokončil celý, protože šifry od sebe byli opravdu hodně vzdálené. Nejlepší skupinka nachodila přes sedmdesát kilometrů. Program tedy po vydatném spánku pokračoval až v úterý a to pohodovou kavárničkou, kde jsme sledovali večerníčky Pane, pojd'te si hrát. Oddechové kavárničky nám zahajovaly každý den a po nich

hra, při které jsme mohli s jedním vylosovaným kamarádem prodiskutovat zajímavá předem daná témata. Úterý uzavřel večerní detektivní příběh doktora Rozoumka, naše vlastní vyšetřování a dramatizace vlastního krimi story. Ve středu jsme si díky skvělému počasí celé dopoledne vyhráli v poněkud zelenější přehradě při lodním basketballu. Po polední přednášce o metalu následovala velká hra - běhali jsme po okolí a sháněli rekvizity různých božstev, abychom sestavili Píseň tvorstva od Františka z Assisi. Večer jsme byli už kapánek unavení, a tak nás čekal už jediný program - psaní vlastních životopisů formou hesel aneb jak si myslíme, že se o nás bude psát v encyklopedii. Ve čtvrtek jsme se vrhli do víru showbyznysu a točili reklamy na témata, která jsme si vylosovali. Největší ohlasy měl spot na nábor vojáků do profesionální armády a poněkud morbidní reklama na spacáky Hannah. Po obědě jsme si zahráli na benátské gondoliéry a po jejich vzoru vozili na ostrov a zase zpátky velice pěkné a vkusně oblečené slečny, kterým jsme chodili za plot trhat růži a které jsme bavili svým zpěvem. Poté nám byl nasazen čip a my se ocitli v budoucnosti - v době, kdy bude svět ovládat počítačový systém Deep Blue. Bohužel se nám všem nepodařilo dostat se ze systému zpět do reality před naší deaktivací. Večer jsme měli na programu velice zajímavou, ale poněkud složitou a odbornou přednášku o manipulaci lidí pomocí médií. Další den jsme sehráli velkou strategickou bojovku na téma válečného konfliktu mezi Palestinou a Izraelem.

Těžili jsme různé suroviny, zabírali svatá místa, bombardovali města, jednali s OSN. Hra byla plná sebevražedných atentátů, nečekaných zvrátů a zajímavých reakcí okolních „neutrálních“ států. Vyzkoušeli jsme si opravdu na vlastní kůži, že válka není spravedlivá... Po poledním klidu jsme si vyslechli zajímavou přednášku týkající se právě námi již sehraného palestinsko - izraelského konfliktu. V pozdním odpoledni nás čekala vášnivá diskuze na téma Pravda a lež. Pátek byl poté zakončen večerním promítáním filmu Mnichov, který bohužel jen málokdo dodíval do konce, ostatní si jej z důvodu únavy museli bohužel nechat ujít. Další ráno jsme zahájili odpočinkovým programem-malovali jsme do teritorií, která jsme utvořili ve skupinkách na velkých papírech. Pak jsme se po sobě váleli v Metru ve hře, při které jsme ostatním říkali, proč na ně nezapomeneme. Fyzicky nás potom zcela vyčerpal velký dalešický

sedmiboj s názvem Běží ti čas. Závodili jsme ve skupinkách, každý musel všemi styly ze soupisu „dalešické sedmy“ překonat buďto malý nebo velký okruh v okolí tábora. Za oběhnuté kolečko jsme potom dostali čas k dobru a zhoršili čas soupeřů. Disciplíny to byly opravdu prapodičné, nejtěžší byl asi styl „four by four“, kdy jste na všech čtyřech museli absolvovat krátký okruh. Po hodinovém závodě padla většina z nás vyčerpáním k zemi. V pozdním odpoledni na nás potom nezůstala Suchá nit, tak se jmenovala soutěž, při které jsme se navlečení (do co možná nejvíce oblečení) polívali ešusy s vodou z přehrady. Po kompletním promočení jedné vrstvy, jste ji museli odložit, když už jste si nic sundat nechťeli, vypadli jste ze hry. Po večeri nastala poněkud vážnější atmosféra. Všichni přemýšleli nad tématem smrt a co bude po ní. Naši vizi jsme pomocí přírodních materiálů ztvárňovali na papír. Večer jsme se potom za svitu loučí vydali do

molitanárny, kde začala velká hra Křídla slávy. Tam jsme měli možnost přečíst si životopisy ostatních, které jsme vymýšleli ve středu. Každý jsme si vylosovali jednoho kamaráda a pomocí toho, co o sobě napsal, mu vymysleli nekrolog. Převozníci nás potom převezli na ostrov - na místo mezi životem a smrtí. Setkali jsme se s pánem ostrova a četli nekrology našich přátel. Pomocí vzpomínek, které nám pán ostrova daroval, jsme je potom mohli navrátit zpět do života. Vládla dramatická atmosféra... Tato noc ze soboty na neděli byla asi psychicky nejnáročnější, dlouho jsme o ní přemýšleli. Další den, abychom si po drsné psychohře zvedli náladu, jsme si navzájem

Dobýjeli baterky. Ráno jsme si také v kruhu ticha vylosovali jiného táborníka, o kterého jsme se měli až do pondělí starat. Vázali jsme si kytičky, podsouvali si jídlo, psali básničky. Všechno ale tak, aby ten druhý nepřišel na to,

kdo je jeho strážným andělem. Dopoledne nás čekal ještě Vodní golf v přehradě. Byla to velice úsměvná zábava, která však byla dosti náročná zvláště na trpělivost. Bohužel nikdo neví, kolik je par tohoto vodního hřiště, nám však projití všech jamek zabralo více než sto úderů. Večer nás bohužel již čekal odchod z pohádky... králíci norou jsme opustili táborovou atmosféru, vrátili jsme hračky, s králíčkem běželi přes sedmero hor, slaňovali z mostu a na ostrově si mohli zapřemýšlet o táboře, který jsme prožili. Poté jsme se již vrátili zpět do našich běžných životů... Hračky jsme si mohli nakonec na památku ponechat, ale i přes to vládla trochu smutná nálada. Tábor byl sice osmidenní, ale nikdo nedokázal pochopit, že tak rychle skončil. V pondělí nás čekalo už jen závěrečné focení, loučení a návrat domů.

Měli jsme se opravdu epesně! Tak za rok ahoj.

Napsala Renča.

FAKT INTELIGENTNÍ FILMOVÁ EKŠN LOVE(IČKY)

21. - 28.8. 2007 Lavičky

Ano, čtete správně, FIFEL je za námi! Zamáčknete slzu, odežte smutek a poslechněte si, jak to všechno bylo!

Historie našeho Filmového Festivalu Lavičky se začala psát už roku 1989. Tehdejší prvňáček Fanoušek Vondráků spolu s protřelým Broňou Sobotkou založili tradici, která trvá dodnes - a letošní ročník byl obzvláště vydařený.

Všechno to začalo kde jinde než v hospodě...pak si pro účastníky přijel autobus, který je vyhodil v malé vesničce Koněšín. A shodou náhod tam zrovna stál sluha s mobilem na stříbrném podnosu. Z mobilu se ozvaly další instrukce, které dovedly děti až ke koněšínskému přístavišti. Tam už prozvěnu čekal Pepek Námořník a všechny uvedl do svého osobního parníku, který přijel vzápětí. Příhodám však neměl být konec. V zátoce u Laviček parník náhle zastavil, osazenstvo se muselo vylodit do připravených pramic - a těsně před pobřežím vyskákat do zelené vody. Na pláži je pak očekával červený koberec, dvě sličné asistentky a ředitel festivalu, v němž byl poznán jeden ze zakladatelů Bronislav Sobotka. A hustá filmová

partý mohla začít!

Protože
nás byla

více než polovina nových tváří, proběhly nějaké seznamovací hry. Večer potom každý účastník představoval svého kamaráda, se kterým se měl během prázdnin seznámit a získat o něm nějaké informace. Jak taková prezentace nemá vypadat, nám názorně předvedl náš Rozoumek vyprávěním o mléčné dráze, původně Michalu Matulovi.

Další dny už byly vyplněné tím, co tak důvěrně známe z minulých roků, jen zase trochu jinak. Veselé řádění i blbnutí při Homeless Academy, sahání si na dno sil při náročném terénním závodu Camel Trophy, celý den na vodě při objevování Vodního světa. Psychohry i koupání ve „špenátové“ vodě. Výborné jídlo (díky, Sylvi a Vítě!). Noční bojovka s použitím petard a laserů. Náročná večerní - ranní hra, kdy se člověk musel vzdát téměř všeho. Piráti z Karibiku s nezapomenutelným Jackem Sparrowem. Rozverná Cestománie, spojená s konzumací neuvěřitelného množství roztodivných chodů. Lechtivé focení v rámci soutěže MISS MOKRÉ TRIČKO a MISTER MOKRÉ TRENKY. Bylo toho hodně.

Hlavně však - filmová atmosféra se vším všudy. Náš Marek Eben

(Franta „Rozum“ Vondrák, jeden ze zakladatelů FIFELU, pozn. aut.) uváděl každý večer filmový týdeník, tedy sestřih událostí dne, natočených ve spolupráci s Myc-halem a Ondrou. Jednou jako kinobox, podruhé jako sportovní zpravodajství, jindy jako večerníček nebo komunistickou agitku proti všežravým termitům z delty Okavanga. Děcka si také vyzkoušely natáčení dokumentu a jeho sestřih v šestičlenných skupinkách: tyto dokumenty se promítaly v rámci galavečera a byly oceněny tzv. „zlatými víčky.“ Když už jsme u té megashow, tak je potřeba doplnit, že na ní vystoupil i kouzelník, dvě slavné herečky (V. Kyseľáková a B. Kadlčková), skupina Lunetic - a svou přítomností tento večer poctil i sám Bruce Willis!

Vždy v poledním klidu se na tábořišti objevila postava ze světa filmu. Slavný režisér Miloš Forman, akční hrdina Rocky Balboa, král komiků Charlie Chaplin a další povíдали o svém životě a díle a nevyhýbali se ani pikantním historkám.

Atmosféru festivalu doplňoval každodenní filmový klub, kde se promítala známá filmařská díla.

Nevím, co bych ještě napsal. Byla to opravdu MEGA-PÁRTY se skvělými lidmi, o čemž koneckonců svědčí i slovo Love(ičky) v nadpisu. Kromě několika zavedených a fungujících vztahů vznikly na FIFELU i vztahy nové a tak jim držme palce, aby vydržely nejméně do dalšího ročníku!

Napsal Ondera.

L I D I I N D I Á N S K Ý H O R O S K O P

narozené mezi 22. srpnem a 21. zářím
zveme v názvosloví Indiánského horoskopu „Medvědy“. Tyto zrozence ovlivňuje zemský živel (stabilita, racionální přístup, řád, cílevědomost), vládne jim pak vítr jižní (cítění, vnímání, empatie). Medvěda většinou posuzujeme jako neobratné, těžké a lenivé zvíře. Indiáni však život medvěda důvěrně znali. Pro ně byl naopak symbolem hbitosti, obratnosti, rychlosti, síly, klidu a rozvahy.

Obdobně nahlíželi i na lidi, kteří byli narozeni v totemu Medvěda. Nejsou to jedinci nutně toužící po životě ve skupině. Dost dobře se o sebe dokáží postarat sami. Jsou samostatní, nezávislí. Ví, že na sebe se mohou spolehnout. O svých kvalitách a přednostech jsou přesvědčeni.

Mají za to, že jen oni jsou schopni zvládnout danou úlohu. Protože jsou pak na všechno sami (ovšem z jejich viny), musí pracovat o to tvrději, pilněji. Vyznačují se praktickým a rozumným přístupem nejen k jednotlivým úkolům, ale i k celému svému životu. Raději si všechno pečlivě a systematicky připraví, naplánují.

Nemají rádi nečekaná překvapení a náhody, které s sebou občas život (chtě nechtě) přináší. Je-li pak třeba reagovat neodkladně, rozhodnutí nebývají příliš efektivní. Bohužel postrádají operativní schopnos-

ti, jsou nejistí. Jsou to typy, které své uplatnění najdou v týlu. V klidu prostudují mapy, zváží pro a proti, připraví podklady a navrhnou postup, řešení. V první linii pak ale musí stát někdo malinko dravější, někdo, kdo si s adrenalinem rozumí víc než Medvědi. Prostě neumí své schopnosti a přednosti „prodat“. Navenek často vystupují jako přehnaně kritičtí lidé. Jsou to detailisti. To jim na oblíbenosti nepřidá.

Do partnerských vztahů vstupují s rozvahou. Život o samotě jim nedělá přílišné problémy, s manželstvím čekají. Pokud se ale rozhodnou, mnoho ze své síly a energie obětují na vytvoření teplého a příjemného domova. Jsou oddaní, věrní, ke svým blízkým zodpovědní. Problémy může způsobit

ona zmiňovaná „záliba“ v kritizování. O b č a s neuškodí, ale uznejte, kdo se cítí dobře, je-li neustále napomínán pro maličkosti?

B u d ě tolerantní, Medvědi! Naučte se chválit, i když víte, že vy byste to určitě udělali lépe a pečlivěji. Uvědomte si, že potřebujete pomoc druhých, všechno sami nezvládnete. Ze života nemějte takový strach, zbytečně si kazíte zdraví. Vězte, že je vždy někdo, kdo vám rád pomůže.

Dodal Řešetlák.

